Well, there's no proof that will happen.
You can't count on things happening tomorrow
just because they happened in the past. It's faulty logic.

ไม่มีอะไรพิสูจน์ได้สักหน่อยว่ามันจะเกิดขึ้น
นายจะหวังให้อะไร ๆ เกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้
แค่เพียงเพราะมันเคยเกิดขึ้นมาก่อนแล้วไม่ได้หรอกนะ ตรรกะนี้มันผิด

—ซูซานน์ คอลลินส์

words
words without boundaries

รุ่งอรุณแห่งวันเก็บเกี่ยว

Sunrise on the Reaping

ซูซานน์ คอลลินส์
เขียน

อภิญญา ธโนปจัย
แปล

ห้องนี้เป็นเหมือนห้องในฝันของเลนอร์ โดฟ โลกแห่งตัวหนังสือที่จะโอบกอดเธอไว้
เธอบอกว่าหนังสือแต่ละเล่มมีค่าเสมือนคนคนหนึ่ง
เพราะมันเก็บรักษาความคิดและความรู้สึกของใครคนหนึ่งไว้เนิ่นนาน
แม้คนคนนั้นจะจากไปแล้ว
-ซูซานน์ คอลลินส์

การอ่านคือรากฐานแห่งสิทธิ

คำนำสำนักพิมพ์

รุ่งอรุณแห่งวันเก็บเกี่ยว หรือ *Sunrise on the Reaping* เป็นเรื่องราวของ “เฮย์มิตช์ อะเบอร์นาธี” ที่เหล่านักอ่านรู้จักเขาในฐานะผู้พิชิตที่เหลืออยู่เพียงหนึ่งเดียวของเขต 12 ซึ่งแม้จะเป็นคุณลุงขี้เมา แต่ก็ได้รับหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของแคตนิส เอฟเวอร์ดีน และพีต้า เมลลาร์ก ในหนังสือนิยายไตรภาคชื่อดังอย่าง*เดอะฮังเกอร์เกมส์* ผลงานจากปลายปากกาของซูซานน์ คอลลินส์

ครั้งนี้นักอ่านจะได้พบกับเฮย์มิตช์ อะเบอร์นาธี ที่เพิ่งอายุครบ 16 ปี เด็กหนุ่มที่ใช้ชีวิตอย่างแร้นแค้นในเขต 12 เขาหวังเพียงจะได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขกับครอบครัวและคนรัก แต่เมื่อชื่อของเขาถูกเรียกในพิธีเก็บเกี่ยว ความหวังทั้งหมดก็พังทลาย เขาต้องก้าวเข้าสู่สนามประลองที่มีชีวิตเป็นเดิมพัน

แต่ดูเหมือนว่าโชคจะไม่เข้าข้างเขาสักเท่าไร เพราะเกมล่าชีวิตครั้งนี้ไม่เหมือนกับครั้งไหนๆ นี่คือเกมล่าชีวิตครั้งที่ 50 หรือควอร์เตอร์เควลครั้งที่ 2 ซึ่งเป็นปีที่แต่ละเขตต้องส่งบรรณาการเพิ่มเป็นสองเท่า ซึ่งนับเป็นบรรณาการทั้งหมด 48 ชีวิตที่ต้องเข้าไปสู้กันในสนามประลองแสนงดงามแต่อันตราย ที่ที่ความเป็นมนุษย์ถูกลดลงเหลือเพียงแค่เสียงปืนใหญ่หนึ่งนัด

และสุดท้าย เมื่อโชคชะตากำหนดให้เขาต้องพ่ายแพ้และกำลังจะเผชิญหน้ากับความตาย เขาจะเลือกวาดโปสเตอร์แบบไหนทิ้งไว้เพื่อส่งข้อความแห่งการต่อต้านให้สะท้อนก้องไปทั่วทั้งพาเน็ม

คำนำผู้แปล

ต้องยอมรับว่านิยายหลายเรื่องที่ออก Sequel หรือ Prequel ตามหลังภาคหลักมักไม่สนุกเท่าภาคหลักเท่าไร อาจเพราะความเป็นต้นตำรับถูกเล่าในภาคหลักไปแล้ว และผู้เขียนก็เหมือนจะปล่อยของในภาคหลักไปจนหมด แต่ต้องขอซูฮกซูซานน์ คอลลินส์ ผู้ให้กำเนิดซีรีส์*เดอะฮังเกอร์เกมส์*จริง ๆ เพราะจากที่ได้แปลเล่ม*ลำนำแห่งนกร้องเพลงและอสรพิษ* กับเล่ม*รุ่งอรุณแห่งวันเก็บเกี่ยว*นี้ ทำให้ได้รู้ว่าเธอยังปล่อยของไม่หมด

ตอนแปล*ลำนำแห่งนกร้องเพลงและอสรพิษ* เรารู้สึกทึ่งที่ซูซานน์เลือกเล่าเรื่องของตัวร้ายจากภาคหลัก ใครจะอยากอ่านเรื่องราวของประธานาธิบดีสโนว์กันล่ะ แต่พอได้รู้เบื้องลึกเบื้องหลังและสิ่งที่เขาต้องเผชิญจนเปลี่ยนเขาให้เป็นจอมเผด็จการที่น่ารังเกียจ เรากลับรู้สึกเข้าใจ (เกือบจะเห็นใจหน่อย ๆ) ว่าถ้าเราเจอแบบสโนว์เราก็คงเป๋ไปเหมือนกัน และทำให้เราได้เห็นเกมล่าชีวิตในเวอร์ชันดิบเถื่อนแต่ดั้งเดิมด้วย

พอมาแปลเล่ม*รุ่งอรุณแห่งวันเก็บเกี่ยว*นี้ แน่นอนว่าทุกคนอยากอ่านเรื่องราวการต่อสู้ของเฮย์มิตช์อยู่แล้ว เล่มนี้จึงให้ความรู้สึกอีกแบบไปเลย เรารู้อยู่แล้วว่าเฮย์มิตช์จะชนะ แต่เราไม่รู้ว่าชัยชนะของเขาต้องแลกมาด้วยอะไรบ้าง มีการวางแผนอะไรระหว่างทาง และอะไรที่ทำให้เฮย์มิตช์กลายเป็นคนแบบที่เราได้รู้จัก พอรู้แล้วก็ทำให้ความเข้าใจที่มีต่อสโนว์กลายเป็นความโกรธเกลียดแบบไม่เผาผี ซูซานน์เป็นนักเขียนที่ฉลาดในการดึงอารมณ์ผู้อ่านเป็นอย่างมาก ยิ่งมีการนำบทกวีอันเลื่องชื่อของเอดการ์ แอลลัน โพมาใช้ตอกย้ำสิ่งที่เฮย์มิตช์ต้องเจอก็ยิ่งดิ่งเข้าไปอีก (และแปลยากมาก ๆ ด้วย)

ในเล่มนี้ ซูซานน์ คอลลินส์ ดึงผู้อ่านกลับเข้าสู่สมรภูมิเกมล่าชีวิตอีกครั้ง โดยมีตัวละครหลักที่เชื่อว่าใครหลาย ๆ คนรักมาจากภาคหลัก และขอบอกเลยว่าถ้าภาคหลักกับเล่ม*ลำนำแห่งนกร้องเพลงและอสรพิษ*ว่าสนุกแล้ว เล่มนี้จะยิ่งทวีความสนุก ความรุนแรง และความเจ็บปวดขึ้นไปอีก

อภิญญา ธโนปจัย

แด่ ริชาร์ด รีจิสเตอร์

“โฆษณาชวนเชื่อทั้งหมดคือคำโกหก ถึงแม้ว่าจะพูดความจริงก็ตาม
ผมคิดว่าเรื่องนี้ไม่มีผลอะไรนัก
ตราบใดที่เรารู้ว่าเรากำลังทำอะไร และทำไปเพื่ออะไร”
– จอร์จ ออร์เวลล์

“ความจริงที่กล่าวด้วยเจตนาร้าย
ชนะทุกคำโกหกที่เราคิดขึ้นมาได้”
– วิลเลียม เบลค

“สำหรับผู้ที่พิจารณากิจการของมนุษย์ด้วยสายตาแห่งปรัชญาแล้ว
ไม่มีสิ่งใดดูน่าประหลาดใจมากไปกว่า
ความง่ายดายที่คนหมู่มากถูกปกครองโดยคนเพียงหยิบมือ
และการยอมจำนนโดยดุษณีด้วยการละทิ้งความรู้สึกนึกคิด
และความปรารถนาของตนเพื่อยอมรับเจตจำนงของผู้ปกครอง
เมื่อเราตั้งคำถามว่าสิ่งพิศวงนี้เกิดขึ้นด้วยวิธีใด
เราจะพบว่าพละกำลังนั้นอยู่ข้างผู้ถูกปกครองเสมอ
ส่วนผู้ปกครองไม่มีสิ่งใดมาสนับสนุนนอกจากความคิดเห็น
ดังนั้นจึงมีเพียงความคิดเห็นเท่านั้นที่เป็นรากฐานของการปกครอง
และหลักการนี้ใช้ได้กับรัฐบาลที่เผด็จการที่สุดและรัฐบาลทหารที่โหดร้ายที่สุด
รวมถึงรัฐบาลที่เสรีที่สุดและเป็นที่นิยมที่สุดด้วย”
– เดวิด ฮูม

“คำกล่าวที่ว่าดวงอาทิตย์จะไม่ขึ้นในวันพรุ่งนี้
เป็นข้อความที่เข้าใจได้ไม่น้อยไปกว่า
คำกล่าวที่ว่าดวงอาทิตย์จะขึ้นในวันพรุ่งนี้
และไม่ได้แสดงถึงความขัดแย้งมากกว่ากันแต่อย่างใด”
– เดวิด ฮูม

ภาค 1
วันเกิด

1

“สุขสันต์วันเกิด เฮย์มิตช์!”

ข้อดีของการเกิดในวันเก็บเกี่ยวคือคุณจะได้นอนตื่นสายในวันเกิดตัวเอง นอกนั้นก็หาข้อดีอะไรไม่ได้อีกเลย การได้หยุดเรียนหนึ่งวันไม่อาจชดเชยความหวาดกลัวจากการจับรายชื่อ หรือต่อให้รอดมาได้ ก็ไม่มีใครอยากกินเค้กวันเกิดหลังจากเห็นเด็กสองคนโดนลากตัวไปยังแคปิตอลเพื่อถูกฆ่า ผมพลิกตัวแล้วดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมศีรษะ

“สุขสันต์วันเกิด!” น้องชายอายุสิบขวบของผม ซิด เขย่าไหล่ผม “พี่บอกให้ผมเป็นไก่มาขันปลุกไง พี่บอกว่าอยากเข้าป่าตั้งแต่เช้านี่”

ก็จริง ผมว่าจะทำงานให้เสร็จก่อนพิธีเริ่ม จะได้ใช้เวลาช่วงบ่ายไปกับสองสิ่งที่ผมรักที่สุด – นั่นคือการปล่อยให้เวลาผ่านไปเฉย ๆ และการอยู่กับแฟนสาวของผม เลนอร์ โดฟ แม่ผมไม่ค่อยยอมให้ผมได้ทำอะไรพวกนี้หรอก เธอพูดอยู่เสมอว่าไม่มีงานไหนยากเกิน สกปรกเกิน หรือซับซ้อนเกินสำหรับผม และแม้แต่คนที่ไม่มีอันจะกินที่สุดก็ยังเจียดเงินเพื่อให้คนอื่นมารับความทุกข์ระทมแทนได้ แต่ถ้าดูจากโอกาสพิเศษสองเด้งในวันนี้ ผมว่าเธอคงยอมให้ผมมีอิสระได้สักหน่อย ตราบใดที่ผมทำงานของตัวเองเสร็จพวกผู้คุมเกมมากกว่าที่จะทำลายแผนการของผม

“เฮย์มิตช์!” ซิดครวญคราง “ดวงอาทิตย์ตื่นแล้ว!”

“ก็ได้ ๆ ตื่นด้วยก็ได้” ผมกลิ้งจากฟูกลงสู่พื้น สวมกางเกงขาสั้นซึ่งทำจากกระสอบใส่แป้งที่ได้จากรัฐบาล ข้อความที่เขียนว่า *ด้วยความกรุณาจากแคปิตอล* พาดอยู่บนก้น แม่ไม่เคยทิ้งของให้เสียเปล่า เธอเป็นม่ายตั้งแต่ยังสาวหลังจากที่พ่อตายในเหตุไฟไหม้เหมืองถ่านหิน เธอเลี้ยงซิดกับผมด้วยการรับงานซักผ้าและใช้ทุกอย่างให้คุ้มค่าที่สุด ขี้เถ้าจากไม้ในกองไฟ

จะเก็บไว้ทำสบู่ เปลือกไข่ก็เอามาบดใช้เป็นปุ๋ยในสวน สักวันหนึ่งกางเกงขาสั้นของผมก็จะโดนฉีกไปถักเป็นพรมเช็ดเท้า

ผมแต่งตัวเสร็จแล้วโยนซิดลงเตียง เขามุดตัวเข้าไปในผ้าห่มเศษผ้าทันที ผมเข้าไปในครัวแล้วคว้าขนมปังข้าวโพด มื้อเช้าพิเศษสำหรับวันเกิดของผม แทนที่จะเป็นขนมปังร่วนๆ ดำๆ ซึ่งทำจากแป้งของแคปิตอลตามปกติ แม่กำลังคนเสื้อผ้าในหม้อต้มน้ำด้วยท่อนไม้อยู่หลังบ้าน กล้ามเนื้อของเธอแข็งเกร็งขณะพลิกชุดทำงานของคนงานเหมืองในหม้อ แม่อายุแค่สามสิบห้า แต่ความโศกเศร้าในชีวิตสร้างร่องรอยลึกไว้บนใบหน้าของเธออย่างที่มันทำเสมอ

แม่เห็นผมตรงประตูและยกมือขึ้นเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก

“สุขสันต์วันเกิดอายุสิบหกปี ซอสต้มอยู่บนเตาแน่ะ”

“ขอบคุณครับ แม่” ผมเจอซอสลูกพลัมตุ๋นในกระทะ เลยตักขึ้นมาวางบนขนมปังแล้วมุ่งหน้าออกจากบ้าน ผมเจอลูกพลัมพวกนี้ในป่าเมื่อวันก่อน แต่ก็น่าประหลาดใจดีที่ได้ลิ้มรสลูกพลัมตุ๋นร้อนๆ หวานๆ แบบนี้

“วันนี้ลูกต้องเติมน้ำนะ” แม่พูดเมื่อผมเดินผ่านไป

ที่จริงบ้านเรามีน้ำเย็นที่ไหลจากก๊อก แต่มันไหลเบาจนต้องใช้เวลาเป็นชาติกว่าจะเติมใส่ถังน้ำจนเต็ม แม่มีถังเก็บน้ำฝนแยกไว้เป็นพิเศษ ซึ่งเธอจะเก็บค่าซักผ้าเพิ่มหากใช้น้ำจากถังนี้ เพราะเสื้อผ้าที่ได้จะนุ่มกว่า แต่ส่วนใหญ่แม่จะใช้น้ำจากบ่อน้ำเพื่อซักเสื้อผ้า ซึ่งต้องมีคนไปสูบน้ำและหาบน้ำมาเติม กว่าจะเติมให้เต็มแท็งก์น้ำก็ต้องใช้เวลาถึงสองชั่วโมง แม้ซิดจะมาช่วยก็ตาม

“รอพรุ่งนี้ไม่ได้เหรอ” ผมถาม

“น้ำเหลือน้อยแล้ว แม่ยังมีผ้าต้องซักอีกเป็นภูเขาเลย” แม่ตอบ

“งั้นบ่ายนี้แล้วกัน” ผมบอก โดยพยายามซ่อนอารมณ์หงุดหงิดเอาไว้ ถ้าพิธีเก็บเกี่ยวเสร็จตอนบ่ายโมง และสมมติว่าเราไม่ได้เป็นหนึ่งในผู้ถูกสังเวย ผมคงเติมน้ำเสร็จตอนบ่ายสาม และยังพอมีเวลาไปเจอเลนอร์ โดฟ

ม่านหมอกปกคลุมรอบบ้านเรือนสีเทาที่ทรุดโทรมในเดอะซีม บรรยากาศคงจะผ่อนคลายไม่น้อยถ้าไม่มีเสียงร้องไห้เป็นระยะของเด็กๆ

ที่ฝันว่าตัวเองถูกไล่ล่า ในช่วงไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา ขณะที่เกมล่าชีวิตครั้งที่ห้าสิบใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เสียงเหล่านี้ก็ยิ่งดังถี่ขึ้น เหมือนกับความคิดฟุ้งซ่านที่ผมพยายามข่มไว้ *ควอร์เตอร์เควลครั้งที่สอง เลือกเด็กเพิ่มเป็นสองเท่า* กังวลไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก ผมบอกตัวเอง ยังไงก็ทำอะไรไม่ได้อยู่แล้ว *เหมือนมีเกมล่าชีวิตสองรอบในครั้งเดียว* เราควบคุมผลลัพธ์ของพิธีเก็บเกี่ยวหรือสิ่งที่ตามมาหลังจากนั้นไม่ได้ เพราะงั้นไม่ต้องคิดฟุ้งซ่าน อย่าให้ตัวเองตื่นตระหนก อย่าให้แคปิตอลได้ใจ พวกเขาเอาไปมากพอแล้ว

ผมเดินไปตามถนนร้างโรยด้วยเถ้าถ่านสู่เนินเขาที่มีสุสานของคนงานเหมือง หลุมศพเรียงกันระเกะระกะทั่วเนินเขา บ้างก็เป็นป้ายหินสลักชื่อพร้อมวันเดือนปี บ้างก็เป็นแค่แผ่นไม้ที่สีหลุดลอกหมดแล้ว พ่อของผมถูกฝังไว้ตรงสุสานของครอบครัวเราเอง พื้นที่เล็กๆ ของตระกูลอะเบอร์นาธี ซึ่งมีหินปูนก้อนเดียวทำหน้าที่แทนป้ายสำหรับคนทั้งตระกูล

หลังจากกวาดตามองรอบๆ ว่ามีใครอยู่แถวนี้หรือเปล่า – ไม่ค่อยมีใครมาแถวนี้นัก โดยเฉพาะตอนเช้ามืด ผมคลานลอดรั้วเข้าไปในป่านอกเขต 12 แล้วเริ่มเดินไปยังโรงกลั่น งานต้มเหล้าขาวกับแฮตตี มีนีย์ เป็นงานที่เสี่ยงพอตัว แต่ถ้าเทียบกับการกำจัดหนูหรือล้างส้วม งานต้มเหล้าก็เหมือนเป็นการไปปิกนิก เธอคาดหวังให้ผมทำงานหนัก แต่เธอดันทำงานหนักเสียเอง และแม้ว่าเธอจะอายุเกินหกสิบปีแล้ว เธอก็ยังทำอะไรได้มากกว่าคนที่อายุน้อยกว่าเธอครึ่งหนึ่งเสียอีก งานนี้มีแต่เรื่องที่ต้องใช้แรงทั้งนั้น อย่างการเก็บฟืน ขนธัญพืช แบกขวดที่บรรจุเหล้าอยู่เต็มขวด แล้วเอาขวดเปล่ากลับมาเติม นั่นแหละคือหน้าที่ผม เป็นลาให้แฮตตี

ผมหยุดตรงจุดที่เราเรียกกันว่าจุดลงของ พื้นที่โล่งๆ ปกคลุมด้วยกิ่งวิลโลว์ที่ห้อยย้อยลงมา แฮตตีจะวางของไว้ตรงนี้ มีข้าวโพดบดหนักสิบกว่ากิโลสองถุงรอผมอยู่ ผมแบกขึ้นไหล่ข้างละถุง

ใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมงกว่าจะมาถึงโรงกลั่นเล็กๆ ผมเจอแฮตตีเฝ้าหม้อหมักอยู่ข้างกองไฟเล็กๆ ที่มอดแล้ว

เธอยื่นทัพพีไม้ด้ามยาวให้ผม “ลองคนดูสักหน่อยเป็นไง”

ผมวางถุงข้าวโพดบดไว้ใต้เพิงที่เราใช้เก็บของแล้วชูทัพพีขึ้นอย่างผู้ชนะ

“ว้าว ได้เลื่อนตำแหน่งแล้ว!”

การที่ผมได้เป็นคนดูหม้อหมักนี่ถือเป็นเรื่องใหม่ บางทีแฮตตีอาจจะเริ่มฝึกผมให้เป็นหุ้นส่วนของเธอในอนาคต ถ้าเราสองคนช่วยกันต้มเหล้าคงได้ผลผลิตเพิ่มอีกโข ยังไงเธอก็ผลิตไม่ทันความต้องการอยู่แล้ว โดยเฉพาะเหล้าที่เธอหมักจากธัญพืชของแคปิตอลที่แรงจนน้ำตาไหล เพราะเหล้านั่นราคาถูกพอให้คนงานเหมืองซื้อได้ ส่วนเหล้าดี ๆ ก็ถูกพวกทหารไร้ระเบียบ – พวกผู้พิทักษ์สันติภาพ เหอะ – แล้วก็พวกคนรวย ๆ ในเมืองกว้านซื้อไป แต่การต้มเหล้าเถื่อนนั้นผิดกฎหมายสักสิบข้อได้ และขอแค่มีหัวหน้าผู้พิทักษ์สันติภาพคนใหม่สักคน – คนที่ไม่ชอบเหล้าแรง ๆ – เราก็จะโดนจับขังคอกหรือแย่กว่านั้น งานเหมืองเป็นงานโหดก็จริง แต่ไม่มีใครโดนแขวนคอเพราะขุดถ่านหินหรอก

ระหว่างที่แฮตตีจัดขวดเหล้าขาวปริมาตรเกือบครึ่งลิตรลงตะกร้าที่รองด้วยมอสส์ ผมก็นั่งยอง ๆ คนน้ำส่าในหม้อไปเรื่อย ๆ พอมันเย็นลง ผมก็เทลงถังก้นลึก ก่อนที่เธอจะเติมยีสต์ลงไป ผมเอาถังไปตั้งไว้ในเพิงเก็บของเพื่อให้มันเริ่มบ่ม วันนี้เธอไม่ได้กลั่นเหล้า เพราะไม่อยากเสี่ยงให้ควันไฟดึงดูดความสนใจหากหมอกจางลง พวกผู้พิทักษ์สันติภาพแถวนี้อาจทำเป็นไม่สนใจโรงกลั่นของแฮตตี หรือแผงขายเหล้าของเธอในเดอะฮ็อบหรือโกดังเก่า ๆ ที่กลายเป็นตลาดมืดของพวกเรา แต่เธอกลัวพวกผู้พิทักษ์สันติภาพจากแคปิตอลที่นั่งยานฮูเวอร์คราฟต์ซึ่งบินแบบพรางตัวในระดับต่ำจะเห็นเราจากกลางอากาศ วันนี้ไม่มีการขนขวดเหล้าเช่นกัน ผมเลยได้รับมอบหมายให้ผ่าฟืนไว้ใช้สำหรับสัปดาห์นี้ และเมื่อเติมกองฟืนจนเต็มแล้ว ผมก็ถามเธอว่ามีอะไรให้ทำอีก แต่เธอส่ายหน้า

บางทีแฮตตีก็ซื้อใจผมด้วยการให้ทิป ไม่ใช่ด้วยการเพิ่มเงินค่าจ้าง ซึ่งปกติเธอจะจ่ายให้แม่ของผมเอง แต่เป็นการแอบให้ของเล็ก ๆ น้อย ๆ กับผม อย่างข้าวโพดบดหนึ่งกำมือที่ผมจะได้เอาไปให้เลนอร์ โดฟ ใช้เลี้ยงห่าน ยีสต์สักห่อที่ผมเอาไปแลกของในเดอะฮ็อบได้ ส่วนวันนี้เป็นเหล้าขาวหนึ่งขวดสำหรับผมเอง เธอยิ้มกว้างโชว์ฟันที่หักแล้วพูดว่า “สุขสันต์วันเกิดนะ เฮย์มิตช์ ฉันว่าถ้านายโตพอจะหมักเหล้าได้ ก็โตพอจะดื่มได้เหมือนกัน”

เห็นด้วยเลย ถึงผมจะไม่ใช่คนชอบดื่มเท่าไร แต่ผมก็ดีใจที่ได้เหล้าขวดนี้มา ผมอาจจะเอาไปขาย เอาไปแลกกับอะไรสักอย่าง หรือแม้แต่เอาไปมอบให้เคลิร์ก คาร์ไมน์ ลุงของเลนอร์ โดฟ เขาจะได้ใจอ่อนกับผมบ้าง คุณคงคิดว่าลูกชายของหญิงซักผ้าจะไปทำอะไรใครได้ แต่ในสมัยก่อนตระกูลอะเบอร์นาธีเคยเป็นกบฏ และดูเหมือนเราจะยังมีกลิ่นอายแห่งการต่อต้านนั้น ทั้งน่ากลัวและน่าหลงใหลในเวลาเดียวกัน มีข่าวลือแพร่กระจายหลังพ่อตาย ข่าวลือที่ว่าไฟไหม้ครั้งนั้นไม่ใช่อุบัติเหตุ บางคนบอกว่าพ่อตายเพราะพยายามทำลายเหมือง บางคนบอกว่าพวกพ้องของพ่อโดนเบื้องบนของแคปิตอลหมายหัวเพราะรวมตัวกันสร้างปัญหา เพราะงั้นปัญหาอาจจะมาจากเชื้อสายของผมเองก็ได้ ไม่ใช่ว่าเคลิร์ก คาร์ไมน์ รักชอบอะไรพวกผู้พิทักษ์สันติภาพหรอก แต่เขาก็ไม่กล้าไปท้าทายพวกนั้นเหมือนกัน หรือบางทีเขาอาจจะแค่ไม่ชอบให้หลานสาวคบหากับพวกต้มเหล้าเถื่อน ถึงนี่จะเป็นอาชีพที่มั่นคง เอาเถอะ...ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด เขาแทบจะไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์กับผมมากไปกว่าการพยักหน้าให้อย่างเย็นชา และเขาเคยบอกเลนอร์ โดฟ ด้วยว่าคนแบบผมเป็นพวกตายไว ซึ่งผมเดาว่านั่นคงไม่ใช่คำแนะนำในแง่บวก

แฮตตีร้องลั่นเมื่อผมสวมกอดเธออย่างอดใจไม่อยู่ “โอ๊ย พอเลย นายยังคบกับแม่สาวโควี่นั่นอยู่หรือเปล่า”

“แน่นอน ผมยังพยายามอยู่” ผมพูดพลางหัวเราะ

“งั้นก็ไปกวนเธอซะ วันนี้ฉันไม่มีอะไรให้นายช่วยแล้ว” เธอตักข้าวโพดบดให้ผมเต็มกำมือแล้วโบกมือไล่ ผมเอาข้าวโพดใส่กระเป๋าแล้วรีบไปก่อนเธอจะเปลี่ยนใจที่ให้ของขวัญวันเกิดที่ดีที่สุดกับผม ช่วงเวลาที่จะได้อยู่กับแฟนสาวนั่นเอง ผมรู้ว่าผมควรกลับบ้านไปเติมน้ำใส่แท็งก์น้ำ แต่ความคิดที่ว่าจะได้ไปขโมยจูบเธอสองสามครั้งทำผมห้ามใจไม่ไหวจริงๆ วันนี้เป็นวันเกิดของผม และขอแค่ครั้งนี้ งานเติมน้ำคงรอได้

หมอกเริ่มจางลงระหว่างที่ผมวิ่งเข้าไปในป่าออกสู่เดอะมีโดว์ คนส่วนใหญ่มักพูดถึงความงามของทุ่งหญ้านี้ แต่เลนอร์ โดฟ เรียกที่นี่ว่าสหายของผู้ถูกกล่าวโทษ เพราะเรามาซ่อนตัวจากพวกผู้พิทักษ์สันติภาพที่นี่ได้

เธอมักมองโลกในแง่ร้าย แต่ก็คงไม่แปลกสำหรับคนที่ถูกตั้งชื่อตามผู้หญิงที่ตายไปแล้ว คือ...ชื่อของเธอมาจากเด็กสาวชื่อเลนอร์ผู้ล่วงลับในบทกวีเก่า ส่วนนามสกุลมาจากสีเทาเฉดหนึ่ง ซึ่งผมรู้เรื่องนี้ในวันที่ผมเจอเธอ

ตอนนั้นเป็นฤดูใบไม้ร่วงหลังจากที่ผมอายุครบสิบขวบ และเป็นครั้งแรกที่ผมแอบลอดรั้วออกนอกเขตของเรา ก่อนหน้านั้นผมเอาแต่กลัวกฎหมายและกลัวพวกสัตว์ป่าดุร้าย ซึ่งนานๆ อาจจะมีที แต่เพื่อนของผมเบอร์ดอค ก็เกลี้ยกล่อมจนผมยอมตามไป เขาบอกว่าเขาหนีออกไปตลอดและนั่นก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แถมยังมีแอปเปิลให้ปีนเก็บ และผมก็ปีนต้นไม้ได้แล้วก็ดันชอบแอปเปิลเสียด้วย อีกอย่าง เขาอายุน้อยกว่าผม เลยทำให้ผมรู้สึกว่าผมจะกลายเป็นไอ้แมวขี้ขลาดถ้าผมไม่กล้าแอบออกไป

“อยากฟังอะไรไหม” เบอร์ดอคถามขณะที่เราเดินลุยเข้าไปในป่าลึก เขาเงยหน้าขึ้นแล้วร้องเพลงด้วยเสียงอันน่าทึ่ง เป็นเสียงแหลมสูงและอ่อนหวานราวกับหญิงสาว แต่เสียงนั้นใสกว่าและไม่สั่นพร่าเลย ทุกอย่างดูเหมือนหยุดนิ่ง กระทั่งม็อกกิ้งเจย์เริ่มร้องตาม ผมรู้ว่าพวกมันร้องเพลงโต้ตอบกับนกตัวอื่นได้ แต่ไม่เคยได้ยินมันร้องเพลงโต้ตอบกับคนมาก่อน น่าทึ่งจริงๆ กระทั่งลูกแอปเปิลหล่นใส่หัวเบอร์ดอคอย่างจัง เขาจึงหยุดร้อง

“ใครมาแหกปากใส่นกของฉันกัน” เด็กผู้หญิงคนหนึ่งถามขึ้นเสียงกร้าว เธอนั่นเอง อยู่สูงขึ้นไปหกเมตร นอนเอกเขนกอยู่บนกิ่งไม้ราวกับเป็นบ้านตัวเอง เธอมัดผมแกละเบี้ยวๆ เท้าเปล่ามีรอยเปื้อน กำลังเคี้ยวแอปเปิล และถือหนังสือปกผ้าเล่มเล็กในมือ

เบอร์ดอคเอียงคอแล้วหัวเราะ “ไง ญาติ เขายอมให้เธอออกมาข้างนอกนี่คนเดียวเหรอ เพราะเขาไม่อนุญาตให้พวกฉันออกมาหรอก”

“งั้น เอาเป็นว่าฉันไม่เห็นพวกนายละกัน” เธอพูด

“เราก็ไม่เห็นเธอเหมือนกัน โยนแอปเปิลลงมาให้หน่อยได้ไหม”

เธอยืนบนกิ่งไม้แล้วเริ่มกระโดดขึ้นลงแทนคำตอบ โปรยลูกแอปเปิลใส่เรา

“รอแป๊บ ฉันมีถุงที่ใส่คันธนูไว้” เบอร์ดอควิ่งจากไป เธอไต่ลงมาตามกิ่งไม้แล้วกระโดดลงพื้น เธอดูไม่ใช่ลูกพี่ลูกน้องฝั่งตระกูลเอฟเวอร์ดีน

ของเบอร์ดอค แต่ผมรู้ว่าเขามีญาติห่างๆ ฝั่งแม่ ผมเคยเห็นเธอที่โรงเรียน – ดูขี้อาย ผมว่านะ แต่ผมไม่รู้จักเธอเลยไม่ได้ชวนคุย และเธอก็ดูไม่ได้รีบร้อนที่จะทำความรู้จักผมสักเท่าไร แค่ยืนอยู่อย่างนั้น กวาดตามองผมตั้งแต่หัวจรดเท้า จนกระทั่งผมทำลายความเงียบเสียเอง

"ฉันเฮย์มิตช์"

"ฉันเลนอร์ โดฟ"

"โดฟแบบนกน่ะเหรอ"

"เปล่า โดฟที่หมายถึงสี"

"สีแบบไหนกัน"

"สีเดียวกับนก"

หัวผมเริ่มหมุนตั้งแต่ตอนนั้นแหละ และไม่เคยหยุดอีกเลย หลังจากนั้นพอเจอกันที่โรงเรียน เธอโบกมือให้ผมเข้าไปดูพจนานุกรมที่เธอพับมุมไว้แล้วชี้ *โดฟ สีเทาโทนอุ่นเจือสีม่วงและสีชมพูเล็กน้อย* สีของเธอ นกของเธอ ชื่อของเธอ

หลังจากนั้นผมก็เริ่มสังเกตเห็นสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับตัวเธอ เอี๊ยมสีซีดกับเสื้อที่เธอใส่จะแฝงสีสันเล็กๆ น้อยๆ เอาไว้ ผ้าเช็ดหน้าสีน้ำเงินสดใสยื่นออกมาจากกระเป๋ากางเกง ริบบิ้นสีเดียวกับผลราสป์เบอร์รีที่เย็บติดกับด้านในปลายแขนเสื้อ เธอทำแบบฝึกหัดเสร็จเร็วมาก แต่ไม่เคยโอ้อวดเลย เธอแค่มองออกไปนอกหน้าต่าง จากนั้นผมก็สังเกตเห็นนิ้วของเธอขยับ กดลงบนแป้นเปียโนในจินตนาการ แล้วบรรเลงบทเพลง เธอถอดรองเท้า ส้นเท้าที่สวมถุงน่องนั้นคอยเคาะลงกับพื้นไม้เป็นจังหวะอันเงียบงัน เธอมีดนตรีในสายเลือดเหมือนพวกโควี่คนอื่นๆ แต่ก็ไม่ได้เหมือนพวกนั้นเสียทีเดียว เธอไม่ได้สนใจท่วงทำนองอันไพเราะ แต่สนใจเนื้อร้องอันล่อแหลมมากกว่า เนื้อร้องที่อาจนำไปสู่การกบฏ เนื้อร้องที่ทำเธอโดนจับไปแล้วสองครั้ง ตอนนั้นเธอเพิ่งอายุสิบสอง แล้วพวกนั้นก็ปล่อยเธอออกมา ตอนนี้อาจไม่เป็นแบบนั้นแล้ว

เมื่อผมไปถึงเดอะมีโดว์ ผมลอดใต้รั้วแล้วหยุดพักหายใจ ดื่มด่ำกับภาพของเลนอร์ โดฟ ที่นั่งอยู่บนหินก้อนโปรดของเธอ แสงอาทิตย์ส่องให้เห็น

ประกายผมสีแดงขณะที่เจ้าตัวโน้มอยู่เหนือแอ็กคอร์เดี้ยนโบราณ เธอค่อย ๆ บรรเลงท่วงทำนองจากเจ้าเครื่องดนตรีเก่าที่ส่งเสียงพร่า กล่อมห่านนับสิบตัวที่กำลังเล็มหญ้า เสียงร้องของเธอทั้งนุ่มนวลและชวนหลอนราวกับแสงจันทร์

พวกเขาแขวนคอผู้ชายและเฆี่ยนผู้หญิง
ผู้ช่วงชิงห่านไปจากทุ่งส่วนรวม
แต่กลับปล่อยคนชั่วช้าให้ลอยนวล
ทั้งที่เขาช่วงชิงทุ่งส่วนรวมไปจากห่าน

ถือเป็นโชคดีของผมที่ได้ฟังเธอร้องเพลง เพราะเธอไม่เคยร้องต่อหน้าคนอื่น พวกโควี่ไม่ทำแบบนั้น ลุง ๆ ของเธอเป็นนักดนตรีมากกว่านักร้อง พวกเขามักจะบรรเลงทำนองแล้วปล่อยให้หน้าที่ร้องเป็นของคนฟัง ถ้าพวกเขาอยากร้องน่ะนะ เลนอร์ โดฟ ก็ชอบแบบนี้มากกว่า เธอบอกว่าการร้องต่อหน้าคนอื่นทำให้เธอประหม่า เหมือนจู่ ๆ ลำคอก็ตีบตัน

เคลิร์ก คาร์ไมน์ กับลุงอีกคนของเธอ แทม แอมเบอร์ เลี้ยงเธอมาตั้งแต่แม่เธอเสียชีวิตตอนคลอด ส่วนพ่อของเธอนั้นยังคงเป็นปริศนาเสมอมา พวกเขาไม่ได้มีสายเลือดเดียวกัน เพราะเธอเป็นพวกแบร์ด แต่โควี่ก็คอยดูแลกันและกันเสมอ พวกเขาทำข้อตกลงกับนายกเทศมนตรีซึ่งบ้านของเขาเป็นเพียงหลังเดียวในเขต 12 ที่มีเปียโนจริง ๆ อยู่ เลนอร์ โดฟ เลยได้ฝึกเล่นเปียโนหลังนั้น ถ้าเธอยอมบรรเลงเพลงในงานเลี้ยงหรืองานรวมตัว เธอจะสวมชุดเดรสสีเขียวซีด ประดับผมด้วยริบบิ้นสีงาช้าง ริมฝีปากแต่งแต้มสีส้ม เมื่อครอบครัวของเธอออกเล่นดนตรีทั่วเขต 12 เพื่อหาเงิน เธอจะใช้เครื่องดนตรีที่เธอเล่นอยู่ตอนนี้ ที่เธอเรียกว่ากล่องเพลง

กฎหมายสั่งให้เราต้องชดใช้
ยามหยิบฉวยสิ่งใดที่ไม่ใช่เจ้าของ
แต่กลับละเว้นผู้ดีมีเงินกอง
ที่ฉกเอาของของเธอและฉันไป

พวกลุงไม่ยอมให้เธอเล่นเพลงนี้ที่บ้านของนายกเทศมนตรี หรือแม้แต่แสดงในเขต 12 เพราะเสี่ยงที่คนอาจเข้าใจเนื้อเพลงและก่อความวุ่นวาย เพราะมันปลุกปั่นเกินไป และผมคงต้องบอกว่าผมเห็นด้วยกับเคลิร์ก คาร์ไมน์ และแทม แอมเบอร์ เราจะหาเรื่องใส่ตัวไปทำไม ทุกวันนี้ก็มีเรื่องที่ไม่ได้หามากพออยู่แล้ว

คนจนและทุกข์เข็ญยากหลบหนี
หากเพียงมีใครสักคนแหกกฎหมาย
แม้ควรเป็นเช่นนั้น กลับทนได้
ยอมอยู่ใต้ผู้สร้างกฎหมายขึ้นมา

ผมกวาดตามองรอบเดอะมีโดว์ ไร้ผู้คน แต่เรารู้ดีว่ามีคนคอยจับตามองอยู่ทุกที่ และสายตาพวกนั้นก็มาพร้อมหูด้วยเช่นกัน

กฎหมายชังชายไม่ก็หญิง
ผู้ช่วงชิงห่านจากทุ่งส่วนรวม
และทุ่งส่วนรวมจะยังไร้ฝูงห่านเรื่อยไป
จนกว่าพวกเขาจะไปขโมยกลับมา

เลนอร์ โดฟ เคยอธิบายให้ผมฟังว่าทุ่งส่วนรวมคือที่ดินที่ใครๆ ก็ใช้ได้ บางครั้งผู้พิทักษ์สันติภาพก็ไล่เธอกับพวกห่านออกจากเดอะมีโดว์โดยไม่มีเหตุผล เธอบอกว่านั่นเป็นแค่ความผิดเพี้ยนหยดเดียวจากแม่น้ำแห่งความผิดมหันต์ เธอทำให้ผมกังวล และผมก็ดันเป็นพวกอะเบอร์นาธีซะด้วย

ห่านบางตัวร้องป่าวประกาศว่าผมมาแล้ว ใบหน้าของเลนอร์ โดฟเป็นใบหน้าแรกที่พวกมันได้เห็นตอนฟักออกจากไข่ มันเลยไม่รักใครนอกจากเธอ แต่ในเมื่อผมมีข้าวโพดบด วันนี้พวกมันคงทนผมได้หน่อย ผมโยนข้าวโพดบดออกไปเพื่อล่อบอดีการ์ดของเธอให้ถอยไปห่างๆ แล้วโน้มตัวลงจูบเธอ จากนั้นก็จูบเธออีกครั้ง และอีกครั้ง เธอจูบตอบผม

“สุขสันต์วันเกิด” เธอพูดเมื่อเราผละจากกันเพื่อหายใจ “นึกว่าจะได้เจอกันหลังจากนั้นเสียอีก”

เธอหมายถึงพิธีเก็บเกี่ยว แต่ผมไม่อยากพูดถึงมัน

“แฮตตีให้ฉันเลิกงานไว” ผมบอกเธอ “ให้นี่มาด้วย – ของขวัญสำหรับวันสำคัญของฉัน” ผมหยิบขวดออกมา

“น่าจะเอาไปแลกได้ง่ายอยู่นะ โดยเฉพาะในวันนี้” นอกจากวันปีใหม่แล้วก็มีวันนี้นี่แหละที่คนส่วนใหญ่จะเมาหัวราน้ำ “เด็กสี่คน...ต้องกระทบหลายครอบครัวแน่”

สุดท้ายเราก็ต้องคุยเรื่องนี้ “มันจะต้องไม่เป็นไร” ผมพูด ช่างฟังดูว่างเปล่า

“นายไม่เชื่อแบบนั้นจริง ๆ หรอก ใช่ไหมล่ะ”

“ก็อาจจะไม่ได้เชื่อ แต่พยายามอยู่ เพราะยังไงพิธีเก็บเกี่ยวก็จะเกิดขึ้นไม่ว่าฉันจะเชื่อยังไง อย่างที่ดวงอาทิตย์จะขึ้นในเช้าวันใหม่ทุกครั้งไป”

เลนอร์ โดฟ ขมวดคิ้ว “ไม่มีอะไรพิสูจน์ได้สักหน่อยว่ามันจะเกิดขึ้น นายจะหวังให้อะไร ๆ เกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ แค่เพียงเพราะมันเคยเกิดขึ้นมาก่อนแล้วไม่ได้หรอกนะ ตรรกะนี้มันผิด”

“งั้นเหรอ” ผมว่า “เพราะคนเราก็วางแผนชีวิตกันแบบนั้นไม่ใช่เหรอ”

“เรื่องนั้นละที่เป็นปัญหา การคิดว่าสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างเลี่ยงไม่ได้และไม่เชื่อว่ามันเปลี่ยนแปลงได้”

“คงงั้นมั้ง แต่ฉันจินตนาการไม่ออกเลยว่า ถ้าดวงอาทิตย์ไม่ขึ้นในวันพรุ่งนี้จะเป็นยังไง”

รอยย่นปรากฏขึ้นระหว่างคิ้วของเธอขณะที่เธอพยายามคิดคำตอบ “แล้วนายจินตนาการออกไหมว่า ถ้าดวงอาทิตย์ขึ้นในโลกที่ไม่มีวันเก็บเกี่ยวจะเป็นยังไง”

“ไม่ใช่ในวันเกิดฉันแล้วกัน ฉันไม่เคยมีวันเกิดที่ไม่มีวันเก็บเกี่ยวร่วมด้วยเลย”

ผมพยายามเบี่ยงเบนความสนใจของเธอด้วยจูบ แต่เธอมุ่งมั่นที่จะทำให้ผมเข้าใจ “ไม่ ฟังนะ” เธอกล่าวอย่างจริงจัง “ลองคิดดูสิ นายบอกว่า

‘วันนี้วันเกิดฉัน และก็จะมีพิธีเก็บเกี่ยว ปีที่แล้วในวันเกิดฉันก็มีพิธีเก็บเกี่ยว เพราะงั้นทุกปีจะต้องมีพิธีเก็บเกี่ยวในวันเกิดของฉัน’ แต่นายจะแน่ใจได้ยังไง ฉันหมายถึง...พิธีเก็บเกี่ยวเพิ่งจะเริ่มมีเมื่อห้าสิบปีก่อนเอง ลองบอกเหตุผลดี ๆ ให้ฟังสักข้อสิ ว่าทำไมมันถึงต้องเกิดขึ้นต่อไปแค่เพราะว่ามันเป็นวันเกิดของนาย”

เธออาจเป็นเด็กผู้หญิงที่ไม่ค่อยพูดในที่สาธารณะ แต่เวลาอยู่กันสองต่อสองเธอพูดได้เป็นวรรคเป็นเวรเลยทีเดียว บางทีผมก็ตามเธอไม่ค่อยทัน เลนอร์ โดฟ มักจะอธิบายสิ่งต่าง ๆ อย่างใจเย็นเสมอ เธอไม่เคยแสดงท่าทีว่าตัวเองเหนือกว่า แต่อาจแค่เพราะเธอฉลาดเกินไปสำหรับผม ถึงนั่นจะเป็นความคิดที่ดูเข้าที แต่ผมนึกไม่ออกเลยว่าโลกที่ไม่มีพิธีเก็บเกี่ยวจะเกิดขึ้นได้ยังไง เพราะแคปิตอลเป็นผู้กุมอำนาจไว้ ก็แค่นั้น

“ฉันไม่ได้บอกว่า*แค่*เพราะเป็นวันเกิดของฉัน ฉันบอกว่า–” *เมื่อกี้* ผมพูดอะไรไปนะ ผมจำไม่ได้แล้ว “โทษที ฉันตามไม่ทันแล้ว”

สีหน้าของเธอหม่นลง “ไม่ *ฉันสิ*ที่ต้องขอโทษ วันนี้วันเกิดนายเชียวนะ และฉันก็เอาแต่พล่ามอะไรก็ไม่รู้” เธอล้วงเข้าไปในกระเป๋าแล้วหยิบห่อเล็ก ๆ ส่งมาให้ เป็นห่อผ้าสีเทาโดฟคล้ายขนนก ผูกด้วยริบบิ้นสีเขียวที่มีลวดลาย สีเดียวกับสีตาของเธอ “สุขสันต์วันเกิด แทม แอมเบอร์ ทำให้น่ะ ฉันเอาไข่ไปแลกเหล็กแล้วช่วยเขาออกแบบ”

นอกจากแทม แอมเบอร์ จะเล่นแมนโดลินได้ยอดเยี่ยมสุด ๆ แล้ว เขายังเป็นช่างเหล็กฝีมือดีแห่งเขต 12 ด้วย เขาคือคนที่ทุกคนต้องมาหาเวลาต้องการอุปกรณ์ใหม่ ๆ หรือต้องการให้ซ่อมอะไหล่ที่พังของเครื่องจักรเก่า ๆ เบอร์ดอคมีหัวธนูเป็นสิบอันที่เขาเก็บรักษาราวกับทองคำ ส่วนพวกคนรวยในเมืองบางคนมีเครื่องประดับที่แทม แอมเบอร์ ทำจากทองคำหรือเงินจริง ๆ ซึ่งหลอมจากมรดกเดิมแล้วออกแบบใหม่ ผมนึกไม่ออกว่าเขาจะทำอะไรให้ผม แต่ก็แกะโบออกด้วยความตื่นเต้น

ผมยังไม่ค่อยแน่ใจนักตอนที่สิ่งนั้นหล่นลงมาในมือผม มันเป็นแถบโลหะบาง ๆ รูปตัว C ผมใช้นิ้วจับรอบส่วนโค้งได้พอดีพลางสำรวจสัตว์สีสันสดใสที่เผชิญหน้ากันอยู่ตรงปลายเปิดทั้งสองด้าน เป็นหัวงูที่ขู่ฟ่อใส่จะงอย

ของนกคอยาว ผมแบมือออกแล้วเห็นว่าลวดลายรูปเกล็ดงูกับขนนกทอดยาวไปตามส่วนโค้งของวัตถุชิ้นนี้กระทั่งผสานกันจนแยกไม่ออก วงแหวนเล็กๆ เชื่อมอยู่หลังหัวของสัตว์ทั้งสองฝั่ง สำหรับใส่สายโซ่ละมั้ง

"สวยดีนะ" ผมพูด "เอาไว้สวมใช่ไหม"

"นายก็รู้ว่าฉันชอบของสวยๆ ที่มีประโยชน์" เลนอร์ โดฟ ตอบผมอย่างมีเลศนัย ปล่อยให้ผมคิดเอาเอง

ผมพลิกมันไปมา จากนั้นจับที่ตัว C อีกครั้ง คราวนี้เอานิ้วปิดส่วนหัวของสัตว์ทั้งสองด้าน แล้วผมก็ได้รู้วัตถุประสงค์ของมัน ขอบเหล็กเรียบๆ นั้นไม่ได้เอาไว้เพื่อความสวยงามอย่างเดียว

"มันคือที่จุดหินเหล็กไฟ" ผมได้ข้อสรุป

"ใช่แล้ว! เพียงแต่นายไม่จำเป็นต้องใช้หินเหล็กไฟ ใช้กับหินที่ทำให้เกิดประกายไฟอย่างแร่ควอตซ์ก็ได้เหมือนกัน"

ที่บ้านเรามีที่จุดไฟเก่าๆ โทรมๆ ซึ่งส่งต่อกันมาจากครอบครัวฝั่งแม่ หน้าตาน่าเกลียดและจืดชืด ช่วงค่ำคืนในฤดูหนาวอันยาวนาน แม่ให้ผมฝึกใช้ที่จุดไฟนั่นเพื่อให้แน่ใจว่าผมจะจุดไฟให้ติดได้เรื่อยๆ เราจะได้ไม่ต้องเสียเงินซื้อไม้ขีดไฟ เงินที่ประหยัดได้ก็เหมือนเงินที่หามาได้นั่นแหละ

ผมไล้นิ้วไปตามงานโลหะอันประณีตตรงขนนกช่วงลำคอ "ฉันไม่อยากทำให้มันพัง"

"ไม่หรอก ก็มันเอาไว้ใช้แบบนั้นนี่" เธอสัมผัสหัวงู ต่อด้วยหัวนก "ทั้งสองตัวนี้ไม่หักง่ายๆ หรอก พวกมันคือผู้รอดชีวิต"

"ฉันชอบมากเลย" ผมจูบเธอเนิ่นนานและนุ่มนวล "และฉันรักเธอดั่งไฟทั้งมวล"

ดั่งไฟทั้งมวลเป็นสำนวนของพวกโควี่ แต่เป็นคำที่มีความหมายพิเศษสำหรับเรา ปกติแล้วคำนี้จะทำให้เธอยิ้มได้ แต่วันนี้เธอเคร่งเครียดยิ่งกว่าอะไร "ฉันก็เหมือนกัน"

เราจูบกันจนกระทั่งผมเริ่มได้รสเค็ม ผมรู้ได้ทันที

"ฟังนะ มันจะไม่เป็นไร" ผมยืนยันกับเธอ "เราจะไม่เป็นไร" เธอพยักหน้า แต่น้ำตายังไม่หยุดไหล "เลนอร์ โดฟ เราจะผ่านวันนี้ไปได้

เหมือนปีที่แล้วและปีก่อนๆ และในที่สุดก็จะข้ามผ่านมันไป”

“ไม่หรอก” เธอกล่าวอย่างขมขื่น “ไม่มีใครในเขตสิบสองจะทำอย่างนั้นได้ พวกแคปิตอลจะทำจนแน่ใจว่าเกมล่าชีวิตสลักลึกอยู่ในหัวของเรา” เธอเคาะที่ขวดเหล้า “ฉันว่าแฮตตีมาถูกทางแล้ว ธุรกิจของเธอช่วยให้ผู้คนลืมมันไปได้”

“เลนอร์ โดฟ” เคลิร์ก คาร์ไมน์ ไม่ได้ตะโกน แต่เขาเสียงดังอยู่แล้วโดยไม่ต้องพยายาม เขายืนอยู่ที่ขอบเดอะมีโดว์ กำหมัดซุกไว้ในเอี๊ยมที่มีร่องรอยการปะชุน เขาเป็นนักเล่นเครื่องสายและหวงแหนมือตัวเองมาก “เตรียมตัวได้แล้วนะ”

“กำลังไปค่ะ” เธอพูดแล้วเช็ดน้ำตา

เคลิร์ก คาร์ไมน์ ไม่ได้พูดอะไรเรื่องที่เธอร้องไห้ แค่มองผมด้วยแววตากล่าวโทษก่อนหันหลังกลับไป เขาไม่เคยสนใจผมกระทั่งผมกับเลนอร์ โดฟ เริ่มคบกันอย่างจริงจัง ตั้งแต่นั้นมา สิ่งที่ผมทำก็ไม่เคยถูกต้องในสายตาเขาอีกเลย ผมเคยบอกเลนอร์ โดฟ ครั้งหนึ่งว่าผมคิดว่าเขาก็แค่เกลียดความรัก ตอนนั้นเองที่เธอเล่าให้ผมฟังว่า เขาใช้ชีวิตอยู่กับผู้ชายคนหนึ่งที่เป็นช่างเปลี่ยนกระจกในเมืองมาสามสิบปี พวกเขาต้องเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ เพราะความรักที่ต่างไปจากปกติอาจทำให้โดนผู้พิทักษ์สันติภาพคุกคาม อาจถูกไล่ออกจากงาน หรือแม้กระทั่งโดนจับ ความรักของเขามีอุปสรรคขนาดนี้ คุณคงคิดว่าเคลิร์ก คาร์ไมน์ จะต้องสนับสนุนความรักของเราอย่างแน่แท้ – เพราะผมเองก็สนับสนุนความรักของเขาอย่างเต็มที่ – แต่ผมเดาว่าเขาคิดว่าเลนอร์ โดฟ น่าจะหาคนรักได้ดีกว่านี้

เธอไม่ชอบให้เราบาดหมางกัน ผมเลยบอกไปแค่ว่า “เขาเริ่มชอบฉันขึ้นมาบ้างแล้วละ” เธอหลุดหัวเราะจนบรรยากาศผ่อนคลายลง “ฉันน่าจะมาได้หลังเสร็จพิธี มีงานต้องทำนิดหน่อย แต่คงเสร็จประมาณบ่ายสามแล้วเราจะเข้าไปในป่ากัน โอเคไหม”

“เราจะเข้าไปในป่ากัน” เธอตอบรับพร้อมจูบผม

พอกลับมาบ้าน ผมตักน้ำจากถังน้ำเย็นอาบ แล้วสวมกางเกงที่พ่อใส่

ตอนแต่งงานกับเสื้อเชิ้ตที่แม่ใช้ผ้าเช็ดหน้าเย็บต่อกัน เป็นผ้าเช็ดหน้าที่ซื้อจากร้านของแคปิตอลที่พวกคนงานเหมืองชอบไปซื้อของ ไม่ว่ายังไงคุณก็ต้องพยายามทำให้ตัวเองดูดีในพิธีเก็บเกี่ยว ถ้าคุณแต่งตัวมอซอไป พวกผู้พิทักษ์สันติภาพก็จะฟาดคุณหรือไม่ก็จับพ่อแม่ของคุณไป เพราะถือว่าไม่ให้เกียรติผู้ที่เสียชีวิตจากสงครามของแคปิตอล ทั้งที่พวกเราก็มีผู้ที่เสียชีวิตในสงครามมากมายเหมือนกัน

แม่ให้ของขวัญวันเกิดผม เป็นกางเกงชั้นในทำจากกระสอบใส่แป้งซึ่งมากพอที่จะใช้ได้ทั้งปีกับมีดพกเล่มใหม่เอี่ยม พร้อมคำสั่งเข้มงวดว่าห้ามเอาของขวัญอย่างหลังไปเล่นเกมปามีดใส่เท้าหรือเกมใช้มีดเกมอื่น ๆ ชิดยื่นหินเหล็กไฟซึ่งห่อด้วยกระดาษสีน้ำตาลมอมแมมพร้อมบอกว่า “ผมเจอมันบนถนนลูกรังใกล้ฐานของพวกผู้พิทักษ์สันติภาพ เลนอร์ โดฟ บอกว่าพี่น่าจะได้ใช้” ผมหยิบที่จุดไฟออกมาลองใช้ดู เกิดประกายไฟงดงามทีเดียว และถึงแม่จะไม่ค่อยปลื้มเลนอร์ โดฟ เพราะมองว่าเธอทำให้ผมเถลไถล แต่แม่ก็ชอบที่จุดไฟมากพอที่จะร้อยเชือกหนังสำหรับใช้ผูกรองเท้าบูตผ่านห่วงเหล็กแล้วผูกไว้รอบคอผม

“ที่จุดไฟพี่เจ๋งชะมัด” ชิดพูด และแตะตัวนกด้วยแววตาเหมือนอยากได้

“ไว้คืนนี้ ฉันสอนวิธีใช้ให้นายเอาไหม” ผมเสนอ

เขาดูตื่นเต้นขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินคำสัญญาว่าจะได้ทำอะไรแบบผู้ใหญ่ พร้อมคำสัญญาว่าผมจะไม่ไปไหน “จริงเหรอ”

“จริงสิ!” ผมขยี้ผมหยักศกของเขาจนมันชี้โด่ชี้เด่ไปทุกทิศทาง

“พอได้แล้วน่า!” ชิดหัวเราะแล้วปัดมือผมออก “ต้องหวีผมใหม่เลย!”

“งั้นไปจัดการซะสิ!” ผมบอกเขา เขาจึงวิ่งออกไป ส่วนผมซ่อนที่จุดไฟไว้ใต้คอเสื้อ เพราะยังไม่พร้อมจะอวดให้ใครเห็น โดยเฉพาะในวันเก็บเกี่ยว

ผมยังเหลือเวลาอีกนิดหน่อย จึงมุ่งหน้าเข้าเมืองเพื่อไปแลกของ อากาศเริ่มหนักอึ้งและเงียบงันเหมือนเป็นลางว่าพายุกำลังใกล้เข้ามา ท้องของผมเกร็งแน่นเมื่อเห็นภาพจัตุรัสตรงหน้าซึ่งเต็มไปด้วยโปสเตอร์และมี

พวกผู้พิทักษ์สันติภาพในชุดเครื่องแบบสีขาวที่ติดอาวุธเต็มสูบเดินกันขวักไขว่ ประเด็นที่ถูกเน้นช่วงนี้คือเรื่อง "ไม่มีสันติภาพ" และมีป้ายสโลแกนที่ตะโกนใส่หน้าคุณจากทุกทิศทุกทางว่า **ไม่มีสันติภาพ ก็ไม่มีขนมปัง! ไม่มีสันติภาพ ก็ไม่มีความปลอดภัย!** และแน่นอนต้องมีคำว่า **ไม่มีผู้พิทักษ์สันติภาพ ก็ไม่มีสันติภาพ! ไม่มีแคปิตอล ก็ไม่มีสันติภาพ!** สิ่งที่แขวนอยู่ด้านหลังเวทีชั่วคราวหน้าอาคารกระทรวงยุติธรรมคือป้ายขนาดใหญ่ที่มีรูปใบหน้าประธานาธิบดีสโนว์ พร้อมคำว่า **ผู้พิทักษ์สันติภาพอันดับ 1 ของพาเน็ม**

ด้านหลังจัตุรัสนั้น ผู้พิทักษ์สันติภาพกำลังตรวจรายชื่อคนที่เข้าร่วมพิธีเก็บเกี่ยว พอเห็นแถวยังสั้นอยู่ ผมเลยเข้าไปลงชื่อให้เรียบร้อย ผู้หญิงที่ตรวจรายชื่อไม่ยอมสบตาผม เธอคงละอายใจอยู่บ้าง หรือบางทีอาจจะแค่ไม่ไยดีอะไรเลย

ร้านขายยาสมุนไพรแขวนธงพาเน็มไว้ที่หน้าต่าง ซึ่งทำให้ผมหงุดหงิด ถึงอย่างนั้นที่นี่ก็ยังเป็นที่ที่ผมจะแลกเหล้าขาวได้อย่างคุ้มค่าที่สุด กลิ่นสารเคมีรุนแรงภายในร้านทำผมย่นจมูก แต่ในขณะเดียวกันก็มีกลิ่นหอมหวานจากช่อดอกคาโมมายล์ในขวดโหล รอให้เด็ดไปทำชาหรือยา ผมรู้ว่าเบอร์ดอคเก็บดอกไม้พวกนี้จากในป่า พักหลังนี้เขาขยายธุรกิจล่าสัตว์ด้วยการเก็บของป่าไปด้วย

ที่นี่ว่างเปล่า ถ้าไม่นับเพื่อนร่วมชั้นของผม แอสเทอริด มาร์ช ที่กำลังจัดเรียงขวดเล็ก ๆ บนชั้นหลังเคาน์เตอร์ ผมเปียสีบลอนด์ของเธอทิ้งลงบนแผ่นหลัง แต่ความชื้นจากอากาศที่ร้อนระอุทำให้ปอยผมบางส่วนหลุดลุ่ยระใบหน้างดงามไร้ที่ติ แอสเทอริดเป็นสาวสวยประจำเมืองและถือว่ามีฐานะถ้ายึดตามมาตรฐานของชาวเขต 12 เมื่อก่อนผมเคยมีอคติกับเธอ แต่คืนหนึ่งผมเจอเธอที่เดอะซีมเพียงลำพัง เธอช่วยรักษาผู้หญิงละแวกนั้นที่โดนเฆี่ยนเพราะเถียงผู้พิทักษ์สันติภาพ เธอเอายาทาที่ผสมเองมาให้ แล้วจากไปโดยไม่เรียกร้องค่าตอบแทน ตั้งแต่นั้นมา เธอก็กลายเป็นคนที่ชาวบ้านมักจะไปหาเวลาคนที่รักโดนเฆี่ยนตี ผมเดาว่าแอสเทอริดมีอะไรมากกว่าที่คุณคิด เมื่อเห็นเหล่าเพื่อนคุณหนูชาวเมืองของเธอ อีกอย่าง เบอร์ดอคหลงเธอหัวปักหัวปำ ผมเลยพยายามทำตัวดี ๆ กับเธอ แม้โอกาสที่เขาจะได้สมหวัง

กับเธอน่าจะมีมากพอ ๆ กับโอกาสที่ม็อกกิ้งเจย์จะได้คู่กับหงส์ สาวในเมืองไม่มาแต่งงานกับหนุ่มจากเดอะซีมหรอก เว้นแต่จะมีอะไรพิสดารเกิดขึ้น

“นี่ เธอเอาไอ้นี่ไปใช้ทำอะไรได้บ้างไหม” ผมวางขวดเหล้าขาวบนเคาน์เตอร์ “พวกยาแก้ไอหรืออะไรทำนองนั้น”

“คิดว่าน่าจะหาทางเอาไปใช้ได้นะ” แอสเทอริดให้ราคาที่ยุติธรรมและแถมดอกคาโมมายล์ให้ด้วยหนึ่งก้าน “สำหรับวันนี้ เขาว่ามันจะนำโชคมาให้น่ะ”

ผมสอดก้านดอกเข้าในรังดุม “ใครบอก เบอร์ดอคเหรอ”

เธอแก้มแดงขึ้นเล็กน้อย ผมเลยเริ่มสงสัยว่าผมอาจจะเดาผิดเรื่องโอกาสของเขา

“อาจจะเป็นเขามั้ง ฉันจำไม่ได้แล้ว”

“ก็นะ วันนี้เราทุกคนก็ควรจะมีโชคติดตัวกันสักหน่อย” ผมเหลือบมองธงที่หน้าต่าง

แอสเทอริดลดเสียงลง “เราไม่ได้อยากติดธงหรอก แต่ผู้พิทักษ์สันติภาพบังคับให้เราติด”

ไม่อย่างนั้นพวกเขาจะทำอะไรล่ะ จะจับตัวพวกมาร์ชเหรอ จะทำลายข้าวของในร้านเหรอ หรือจะปิดร้านนี้ไปเลย ผมรู้สึกแย่ที่ด่วนตัดสินพวกเขาไปก่อนหน้านี้

“งั้นก็ไม่มีทางเลือก” ผมพยักพเยิดไปทางดอกคาโมมายล์ “เธอก็ติดดอกไม้ไว้กับตัวด้วยล่ะ” เธอยิ้มเศร้า ๆ ให้ผมพลางพยักหน้า

ผมไปร้านลูกกวาดของบ้านดอนเนอร์ที่อยู่ถัดไป และซื้อเยลลี่กัมดร็อปหลากสีใส่ถุงกระดาษสีขาวใบเล็กมาถุงหนึ่ง – ของโปรดเลนอร์ โดฟ – เราจะได้แบ่งกันกินทีหลัง เธอเรียกมันว่าเยลลี่กัมดร็อปสายรุ้งและยืนยันว่าเธอแยกรสชาติออก ถึงแม้พวกมันจะรสชาติเหมือนกันหมดก็ตาม แมริลี ดอนเนอร์ ซึ่งเรียนห้องเดียวกับผมมาขายขนมให้ เธอสวมชุดเดรสสีชมพูเนื้อบกริบประดับด้วยริบบิ้นสีเดียวกันบนผมสีทรายของเธอ คงไม่มีใครมาจับพวกดอนเนอร์ข้อหาแต่งตัวแย่แน่ ๆ โชคดีที่แอสเทอริดจ่ายเงินค่าเหล้าให้ผมเป็นเงินสด เพราะพวกดอนเนอร์ไม่ยอมรับสคริป ซึ่งเป็นสิ่งที่แคปิตอลใช้จ่าย

เป็นค่าแรงให้คนงานเหมือง ในทางปฏิบัติแล้วมันใช้ได้แค่ในร้านของแคปิตอล แต่พ่อค้าแม่ค้าหลายคนในเมืองก็รับสคริปเหมือนกัน แม่ผมก็ได้มาเยอะจากธุรกิจซักผ้า

เมื่อก้าวออกจากร้าน ผมส่งยิ้มเล็กน้อยให้ฉลากลูกกวาดสวย ๆ ของร้านดอนเนอร์ พลางนึกถึงตอนที่จะได้เจอเลนอร์ โดฟ ในป่า จากนั้นผมถึงเห็นว่าได้เวลาแล้ว จอขนาดยักษ์ที่ประกบตรงสองข้างเวทีสว่างขึ้น พร้อมธงที่โบกสะบัดเป็นเกียรติแก่เกมล่าชีวิต เมื่อห้าสิบปีก่อน เขตต่าง ๆ ลุกฮือกันต่อต้านการกดขี่ของแคปิตอล จุดชนวนให้เกิดสงครามกลางเมืองนองเลือดในพาเน็ม เราพ่ายแพ้ และเพื่อเป็นการลงโทษ ทุกวันที่ 4 กรกฎาคม แต่ละเขตจะต้องส่งบรรณาการสองคน ชายหนึ่ง หญิงหนึ่ง อายุสิบสองถึงสิบแปดปี เข้าไปต่อสู้กันจนถึงตายในสนามประลอง เด็กคนสุดท้ายที่รอดชีวิตจะได้สวมมงกุฎผู้พิชิต

วันเก็บเกี่ยวเป็นวันที่พวกเขาจะจับชื่อเด็ก ๆ ที่ต้องไปเข้าร่วมเกมล่าชีวิต มีคอกสองคอก คอกหนึ่งสำหรับเด็กผู้หญิง อีกคอกสำหรับเด็กผู้ชาย กั้นไว้อย่างชัดเจนด้วยเชือกสีส้ม ตามธรรมเนียม เด็กอายุสิบสองจะได้ยืนหน้าแถว เรียงอายุไปเรื่อย ๆ จนถึงเด็กอายุสิบแปดปีที่อยู่ท้ายแถว ทุกคนในเขตต้องมาร่วมชุมนุม แต่ผมรู้ว่าแม่จะให้ซิดอยู่ที่บ้านจนกว่าจะถึงวินาทีสุดท้าย ผมเลยไม่เสียเวลามองหาพวกเขา และในเมื่อยังไม่เห็นเลนอร์ โดฟ ผมเลยมุ่งหน้าไปยังกลุ่มที่กำหนดไว้สำหรับเด็กผู้ชายอายุสิบสี่ถึงสิบหกปี พลางคิดถึงโอกาสรอดของตัวเอง

ปีนี้มีกระดาษที่เป็นชื่อของผมในนั้นยี่สิบใบ เด็กทุกคนจะถูกใส่ชื่อเพิ่มหนึ่งใบโดยอัตโนมัติในทุกปี แต่ผมได้เพิ่มอีกสามใบ เพราะผมไปแลกเทสเซราสามชิ้นเพื่อเลี้ยงดูตัวเองและครอบครัว เทสเซราหนึ่งชิ้นจะทำให้คุณได้ส่วนแบ่งน้ำมันกระป๋องและแป้งหนึ่งกระสอบที่ประทับตรา*ด้วยความกรุณาจากแคปิตอล* สำหรับหนึ่งคน ซึ่งจะไปรับได้ทุกเดือนที่อาคารกระทรวงยุติธรรม และเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน คุณต้องใส่ชื่อตัวเองเพิ่มเข้าไปหนึ่งใบต่อเทสเซราหนึ่งชิ้นสำหรับพิธีเก็บเกี่ยวในปีนั้น ชื่อแต่ละใบที่ใส่เข้าไปจะติดตัวคุณและสะสมไปทุกปี ชื่อสี่ใบต่อปีคูณห้าปี – ผมเลยมีอยู่ยี่สิบ

แต่ที่แย่กว่านั้นคือปีนี้เป็นควอร์เตอร์เควลครั้งที่สอง หรือครบรอบห้าสิบปีของเกมล่าชีวิต แต่ละเขตต้องส่งบรรณาการเพิ่มเป็นสองเท่า ผมคิดว่าสำหรับผมแล้วก็เหมือนมีชื่อตัวเองอยู่ในนั้นสี่สิบใบในปีปกติ และผมก็ไม่ชอบอัตราส่วนนั้นเลย

ผู้คนเริ่มหนาแน่น แต่ผมเห็นเด็กอายุสิบสองคนหนึ่งที่อยู่แถวหน้าพยายามซ่อนน้ำตาไม่ให้ใครเห็น อีกสองปีชิดจะต้องมาอยู่ตรงนี้ ผมสงสัยว่าจะเป็นหน้าที่ผมหรือแม่ที่ต้องนั่งคุยกับเขาเพื่ออธิบายว่าเขาต้องทำอะไรในพิธีเก็บเกี่ยว เขาต้องทำตัวให้ดูดีและปิดปากให้สนิท ไม่ก่อปัญหาใดๆ ต่อให้มีเรื่องไม่คาดฝันเกิดขึ้นและชื่อของเขาถูกจับขึ้นมา เขาก็ต้องกัดฟันยอมรับตีหน้ากล้าหาญให้ได้มากที่สุด และก้าวขึ้นไปบนเวที เพราะต่อให้แข็งขืนไปก็ไม่ช่วยอะไร พวกผู้พิทักษ์สันติภาพจะลากเขาขึ้นไป เตะเขา และตะคอกใส่เขาถ้าต้องทำ เพราะงั้นเขาควรเลือกก้าวขึ้นเวทีไปอย่างมีศักดิ์ศรี และจำไว้เสมอว่า ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ครอบครัวของเขาจะรักและภูมิใจในตัวเขาไปตลอดกาล

และถ้าชิดถามว่า “แล้วทำไมผมต้องทำแบบนั้น”

เราก็ทำได้แค่บอกว่า “เพราะมันเป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไร”

เลนอร์ โดฟ คงไม่ชอบคำตอบนั้น แต่นั่นคือความจริง

“สุขสันต์วันเกิด” ใครบางคนกระแทกไหล่ผมเบาๆ ผมเห็นเบอร์ดอคสวมชุดสูทขาดรุ่ย และเพื่อนของเรา แบลร์ ซึ่งสวมเสื้อที่ตัวใหญ่เกินไปสามไซซ์เพราะได้รับตกทอดมาจากพี่ชาย

แบลร์ยื่นถุงถั่วลิสงอบจากร้านของแคปิตอลมากระแทกใส่อกผม “ขอให้สมปรารถนาทุกประการ”

“ขอบใจ” ผมเก็บถั่วลิสงไว้กับเยลลี่กัมดร็อป “พวกนายไม่เห็นต้องแต่งตัวขนาดนี้เพื่อวันเกิดฉันเลย”

“แหม เราอยากให้วันนี้ของนายเป็นวันพิเศษน่ะ” แบลร์บอก “ไอ้โง่ที่ไหนดันมาเกิดในวันเก็บเกี่ยวล่ะ”

“ไอ้โง่ที่ชอบความท้าทายไงล่ะ” เบอร์ดอคพูดด้วยน้ำเสียงชื่นชม

“ก็แค่เล่นไปตามไพ่ที่จั่วได้ แต่พวกนายก็รู้นี่ เขาว่ากันว่าถึงจะโชคร้าย

เรื่องไพ่ แต่โชคดีเรื่องความรัก" ผมจัดดอกคาโมมายล์ "เฮ้ ดูสิว่าแฟนนายให้อะไรฉันมา เบอร์ดี"

พวกเราเบนความสนใจไปที่คอกของเด็กผู้หญิง ตรงที่แอสเทอริดยืนคุยอยู่กับแมริลีและฝาแฝดของเธอ เมย์ซิลี เด็กสาวที่หยิ่งที่สุดในเมือง

"เพื่อนเธอรู้เรื่องนายไหม เอฟเวอร์ดีน" แบลร์ถาม

"ไม่มีอะไรที่ต้องรู้นี่" เบอร์ดอคยิ้มกว้าง "อย่างน้อยก็ยังไม่ใช่ตอนนี้"

ระบบเสียงที่เริ่มทำงานดังแทรกขึ้นมา ทำให้เราทุกคนสงบลงทันที ตอนนั้นเองที่ผมเห็นเลนอร์ โดฟ แทรกตัวผ่านผู้พิทักษ์สันติภาพคนหนึ่งเข้าไปในคอก เธอดูดีมากในชุดกระโปรงสีแดงแอปเปิลมีระบายที่เธอใส่เวลาแสดงดนตรีเป็นบางครั้ง เธอรวบผมขึ้นด้วยหวีโลหะที่แทม แอมเบอร์ ทำให้ดูสง่างามแฝงความหม่นหมอง

เสียงเพลงสดุดีดังลั่นจัตุรัส ดังจนฟันผมสั่นกระทบกัน

อัญมณีแห่งพาเน็ม
นครทรงอำนาจ

พวกเราควรจะร้องตาม แต่เราก็แค่พึมพำไปส่งๆ แค่ขยับปากให้ตรงจังหวะก็พอ หน้าจอฉายภาพแสดงอำนาจของแคปิตอล ทั้งกองทัพผู้พิทักษ์สันติภาพที่ตบเท้าสวนสนาม ฝูงยานฮูเวอร์คราฟต์บินเต็มฟ้า รถถังแล่นเปิดตัวไปตามถนนอันกว้างขวางของแคปิตอลสู่คฤหาสน์ของประธานาธิบดี ทุกอย่างดูสะอาด หรูหรา และอันตราย

เมื่อเพลงสดุดีจบลง นายกเทศมนตรีอลิสเตอร์ก็เดินมายังแท่นโพเดียมและอ่านสนธิสัญญาว่าด้วยความผิดฐานกบฏ ซึ่งที่จริงก็คือเงื่อนไขการยอมแพ้ในสงครามที่คนส่วนใหญ่ในเขต 12 ในตอนนี้ยังไม่เกิดเลยด้วยซ้ำ แต่เราอยู่ที่นี่เพื่อชดใช้ นายกเทศมนตรีพยายามใช้น้ำเสียงที่เป็นกลาง แต่ก็ยังแสดงความไม่เห็นด้วยออกมาชัดเจน นั่นพอจะรับประกันได้เลยว่าเดี๋ยวเธอจะถูกแทนที่ในไม่ช้า นายกเทศมนตรีที่ดีโดนแบบนี้เสมอ

ต่อไปคือดรูซิลลา ซิกเกิล ซึ่งเพิ่งเดินทางมาจากแคปิตอล หญิง

หน้าพลาสติกที่เป็นคนพาบรรณาการจากเขตเราไปสู่เกมล่าชีวิตในแต่ละปี ผมไม่รู้เลยว่าดรูซิลลาอายุเท่าไร แต่เธอโผล่หน้ามาที่เขต 12 ตั้งแต่ควอร์เตอร์เควลครั้งแรก อาจจะอายุพอ ๆ กับแฮตตีได้ละมั้ง ยากจะบอกเพราะเธอมีสิ่งที่ดูเหมือนหมุดปักอยู่รอบใบหน้า ตรึงผิวของเธอเอาไว้ให้ตึงเปรี๊ยะเสมอ ปีก่อนหมุดแต่ละอันประดับด้วยใบเลื่อยเล็กจิ๋ว ส่วนปีนี้เหมือนจะเน้นที่เลข 50 สำหรับเครื่องแต่งกายของเธอ เห็นได้ชัดเลยว่าเธอยังผสมผสานเทรนด์แฟชั่นสองแบบ ระหว่างแบบทหารกับแบบโฉบเฉี่ยวได้ไม่ลงตัวนักผลลัพธ์เลยออกมาเป็นเครื่องแต่งกายของเธอตอนนี้ แจ็กเก็ตของเจ้าหน้าที่สีเหลืองมะนาวเข้าคู่กับรองเท้าบูตสูงถึงต้นขา และหมวกทรงสูงที่มีปีกหมวกด้านหน้า ขนนกสยายอยู่ด้านบนจนเธอดูเหมือนดอกแดฟโฟดิลที่ยุ่งเหยิง ไม่มีใครกล้าหัวเราะ เพราะที่นี่เธอคือตัวแทนของความชั่วร้าย

ผู้พิทักษ์สันติภาพสองคนวางลูกบอลแก้วลูกยักษ์ซึ่งมีรายชื่อของบรรณาการไว้ทั้งสองข้างของแท่นโพเดียม “สุภาพสตรีก่อน” ดรูซิลลากล่าว ล้วงมือเข้าไปในลูกบอลทางขวาแล้วหยิบกระดาษขึ้นมาหนึ่งแผ่น “และเด็กสาวผู้โชคดีก็คือ…” เธอหยุดเพื่อเว้นจังหวะ พลิกกระดาษไปมาระหว่างนิ้วก่อนจะยิ้มหยันและลงดาบประกาศชื่อ “ลูเอลลา แมคคอย!”

ผมคลื่นไส้ ลูเอลลา แมคคอย อยู่ห่างจากบ้านผมไปแค่สามหลัง และคงไม่มีเด็กอายุสิบสามคนไหนที่ฉลาดและก๋ากั่นเท่าเธออีกแล้ว เสียงฮือฮาแสดงความขุ่นเคืองแผ่ไปทั่วฝูงชน และผมรู้สึกได้ว่าแบลร์กับเบอร์ดอคยืนตัวเกร็งอยู่ข้าง ๆ ขณะที่ลูเอลลาก้าวขึ้นบันไดไปบนเวที เธอสะบัดผมเปียสีดำไปด้านหลังแล้วมุ่นคิ้วแน่น พยายามทำหน้าจริงจังเพื่อให้ดูเข้มแข็ง

“และปีนี้ เรามีสุภาพสตรีคนที่สองอีกคน! คนที่จะไปพร้อมลูเอลลาคือ…” ดรูซิลลาใช้มือคนแผ่นกระดาษในลูกบอล ก่อนจะหยิบชื่ออีกใบ “เมย์ซิลี ดอนเนอร์!”

ผมกวาดตามองหาเลนอร์ โดฟ สิ่งเดียวที่ผมคิดได้คือ *ไม่ใช่เธอ อย่างน้อยก็ไม่ใช่ปีนี้ เธอปลอดภัยแล้ว*

ฝูงชนเริ่มมีปฏิกิริยาอีกครั้ง แต่ดูท่าทางประหลาดใจมากกว่าโกรธเคือง เพราะเมย์ซิลีเป็นเด็กเมืองแท้ ๆ และทำตัวหยิ่งยโสแบบไม่มีใครเกิน ครอบครัว

ดอนเนอร์ทำอาชีพค้าขาย และคนส่วนใหญ่ก็เชื่อว่าพ่อของเธอจะได้ขึ้นเป็นนายกเทศมนตรีต่อจากอลิสเตอร์ พวกเด็กเมืองแทบไม่เคยถูกเลือกเป็นบรรณาการ เพราะพวกนั้นไม่ได้แลกเทสเซราเหมือนพวกที่อยู่ในเดอะซีม

ที่คอกของเด็กผู้หญิง เมย์ซิลีกุมมือแอสเทอริดไว้แน่นขณะที่แมริลีซึ่งกำลังร้องไห้โอบกอดเธอไว้ ศีรษะของสามสาวผมทองเบียดชิดกันแน่นเหมือนปมเชือก จากนั้นเมย์ซิลีก็ค่อย ๆ ผละตัวออกและจัดระเบียบเสื้อผ้าซึ่งเป็นเดรสแบบเดียวกับเดรสสีชมพูของแฝดเธอ ต่างกันแค่เดรสของเธอเป็นสีลาเวนเดอร์ ปกติเธอมักจะเชิดหน้าตลอดเวลาอยู่แล้ว แต่ครั้งนี้เธอเชิดหน้าสูงเป็นพิเศษขณะเดินไปยังเวที

ทีนี้ก็ถึงตาเด็กผู้ชาย ผมเตรียมใจสำหรับกรณีที่เลวร้ายที่สุด ขณะที่ดรูซิลลาหยิบกระดาษออกมาจากลูกบอลที่อยู่ทางซ้าย “และสุภาพบุรุษคนแรกที่จะได้ไปพร้อมสุภาพสตรีทั้งสองคือ...ไวแอตต์ แคลโลว์!”

ผมไม่เห็นไวแอตต์ แคลโลว์ ที่โรงเรียนมาสักพักแล้ว ซึ่งแปลว่าเขาน่าจะอายุถึงสิบแปดปีและเริ่มทำงานในเหมือง ผมแทบไม่รู้จักเขาเลย เขาอาศัยอยู่ที่อีกฝั่งของเดอะซีมและค่อนข้างเก็บตัว ผมเกลียดตัวเองเหลือเกินที่โล่งใจเมื่อเห็นเขาเดินไปยังเวที ย่างก้าวที่มั่นคงและสีหน้าอันว่างเปล่านั้นไม่เผยความรู้สึกอะไร ผมนึกเสียใจกับเขาเหมือนกัน ไวแอตต์น่าจะใกล้อายุครบสิบเก้าเต็มที ซึ่งนั่นถือว่าเป็นเรื่องใหญ่สำหรับเขตปกครอง เพราะมันแปลว่าคุณจะหลุดพ้นจากการเก็บเกี่ยว

ขณะที่มือของดรูซิลลาล้วงกลับเข้าไปในลูกบอล ความหวังที่ผมกับเลนอร์ โดฟ จะรอดพ้นจากฝันร้ายนี้ไปได้ดูไกลเกินเอื้อม ความหวังว่าในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้าเราจะอยู่ไกลจากจัตุรัสแห่งนี้ อยู่ในอ้อมกอดของกันและกันใต้ร่มเงาไม้ ผมสูดหายใจ เตรียมฟังโทษประหาร

ดรูซิลลาเหลือบมองชื่อสุดท้าย “และเด็กชายคนที่สองก็คือ...วูดไบน์ แชนซ์!”

เสียงพ่นลมหายใจหลุดจากปากของผม ตามด้วยเสียงจากเด็กผู้ชายอีกหลายคนที่อยู่รอบ ๆ เลนอร์ โดฟ หันมามอง พยายามจะยิ้ม แต่ไม่อาจเบนความสนใจจากผู้เคราะห์ร้ายรายสุดท้ายได้

วูดไบน์เป็นลูกคนสุดท้องและหล่อเหลาที่สุดในบรรดาเด็กหนุ่มสุดคลั่งของตระกูลแชนซ์ พวกนั้นมักทำตัวเหลวแหลกเวลาเมา จนแฮตตี้ไม่ยอมขายเหล้าขาวให้เพราะกลัวพวกผู้พิทักษ์สันติภาพจะมาตามตัว พวกนั้นเลยต้องซื้อเหล้าจากแบสคอม พาย ตาเฒ่าไร้จรรยาบรรณที่ขายเหล้าไร้คุณภาพให้ใครก็ตามที่มีเงินซื้อ ถ้าตระกูลอะเบอร์นาธีมีกลิ่นความกบฏบางเบา ตระกูลแชนซ์ก็มีกลิ่นนั้นคละคลุ้งเลยละ และพวกเขาเสียสมาชิกในครอบครัวไปกับการถูกแขวนคอมากเสียจนผมนับไม่ไหว มีข่าวลือว่าเลนอร์ โดฟอาจจะเกี่ยวข้องกับตระกูลนี้ทางฝั่งพ่อ พวกเขาเลยดูชอบเธอมากๆ แม้จะไม่มีการยืนยันอย่างเป็นทางการก็ตาม ไม่ว่าจะทางไหน ก็ดูเหมือนจะมีสายสัมพันธ์บางอย่างที่เคลิร์ก คาร์ไมน์ ไม่เห็นด้วย

ผมเห็นวูดไบน์ซึ่งอยู่ด้านหน้าผมไปไม่กี่แถวปรากฏบนจอภาพ เขาทำเหมือนจะเดินตามไวแอตต์ไป แต่แล้วดวงตาสีเทาของเขาก็ฉายแววแห่งความท้าทาย ก่อนที่เขาจะหมุนตัววิ่งตรงไปยังตรอก ญาติพี่น้องของเขาเริ่มตะโกนเชียร์และขยับตัวเข้ามาบังผู้พิทักษ์สันติภาพโดยสัญชาตญาณ ตอนที่ผมคิดว่าเขาน่าจะหนีรอดไปได้ – เพราะพวกแชนซ์วิ่งเร็วอย่างกับฟ้าแลบ – เสียงปืนก็ดังขึ้นจากดาดฟ้าของอาคารกระทรวงยุติธรรม และด้านหลังศีรษะของวูดไบน์ก็ระเบิดเป็นจุณ